

Almanach 2018 - 2019

ZŠ M. Horákové

Bojčuková Veronika, 7. B
Čičáková Dominika, 6. B
Drahorádová Pavlína, 9. A
Dyntar Jakub, 7. B
Dyntar Lukáš, 7. B
Houžvičková Nikola, 9. A
Hovorková Kateřina, 7. B
Chaloupková Nela, 6. B
Jarošová Adéla, 6. B
Kočí Karolína, 7. B
Kočí Miroslav, 6. B
Kolářová Etienne, 6. B
Kubišta Tomáš, 9. A
Legerský Martin, 7. B
Machková Anežka, 9. A
Matušincová Anna, 7. B
Morávková Barbora, 9. A
Pacovský Marek, 6. B
Pakostová Tamara, 6. B
Peterková Kristýna, 6. B
Rusová Anežka, 7. B
Slánská Julie, 7. B
Šimová Tereza, 9. A
Široký Vojtěch, 9. A
Špryncová Karolína, 6. B
Teplá Michaela, 7. B
Thiele Ema, 7. B
Tomík Dominik, 6. B
Trávníčková Nikola, 9. A
Urbánková Barbora, 7. B
Váňa Roman, 7. B
Vecková Aneta, 7. B
Veselý Vojtěch, 6. B
Záruba Vojtěch, 7. B
Zilvarová Kateřina, 6. B

Mgr. Iva Myšková

Obrázky: www.google.cz

ARA MODRÝ

Tento příběh se odehrává v daleké Amazonii. Zoologové Pavel a Nela se vraceli z výpravy, když najednou kousek od nich se ozval zvláštní zvuk. „Co to je za zvuk? Ten neznám,“ řekl Pavel. Nela také zakroutila hlavou, a tak se vydali za tajemným zvukem.

Jaké bylo jejich překvapení, když rozhrnuli listy a uviděli před sebou překrásného modrého ptáka, který měl nejspíš zraněné křídlo. Rozhodli se, že ptáka vezmou s sebou do tábora. V táboře ho ošetřili a zjistili, že zranění je jen

povrchové, a tak bude moci za pár dní odletět. „Ale co je to za druh?“ „Nemám tušení,“ odpověděla Nela. Pavel došel do svého stanu pro všechny encyklopedie ptáků, které měl k dispozici, ale ať hledal, jak hledal, tento pták v žádné knize nebyl. „Objevili jsme nový druh,“ zaradovala se Nela, „jaké mu dáme jméno?“ „Už je pozdě, počkáme do zítřka,“ řekl Pavel.

Když se ráno probudili, zjistili, že modrý pták není na místě, kde ho včera ponechali. Začali ho usilovně hledat po celém okolí. Po patnácti minutách zavolala Nela: „Pavle, už jsem ho našla, pojd’ se sem honem podívat.“ Pavel doběhl na místo a nestačil se divit. Pták stál u hromady para ořechů a ládoval se jimi. „Nelo, už to mám? Už vím, jak by se měl jmenovat!“ vykřikl vítězně Pavel. Nela na něho nevěřícně koukala a čekala, co z něho vypadne. „Bude se jmenovat Ara modrý.“ „Proč Ara modrý?“ zeptala se Nela. „No, přeci ara je ve slově para a modrý, protože je krásně modrý, to přeci vidíš sama,“ usmál se Pavel. Nela se také usmála a souhlasila.

Zpráva o objevu nového druhu se rozkřikla tak rychle, že o tom brzy věděli i na těch nejodlehlejších místech světa.

VELBLOUD

Na jedné africké poušti rozpálené sluncem bloudila hrbatá bytost, která se nepodobala člověku, ale spíše zvířeti.

Bloudila, protože hledala vodu, aby se mohla pořádně napít. Cestou potkávala jen písečné hady a štíry. I když se jich trochu bála, pokaždé se zeptala na cestu k vodě. „Tady?“ udiveně kroutili hlavami. Zvíře bylo čím dál vyčerpanější a další cestu chtělo vzdát, nemělo sílu. Najednou se cosi v dáli zatřpytilo. „Zdá se mi to? Není to fata morgána? Je to voda?“ ptalo se sama sebe. Přesto, že tomu moc nevěřilo, rozeběhlo se za domnělou vodou. A opravdu, doběhlo k místu, kde byla voda. Ale bylo tak unavené, že se sotva drželo na nohou, rychle se napilo a únavou usnulo.

Najednou cítilo, že ho někdo postříkal. Probudilo se, a co nevidí. Kousek od něho plavala velryba a povídá: „Co mi piješ z mého moře, hrboune jeden.“ „Hele, neříkej mi, hrboune,“ ohradila se bytost, „už měsíc bloudím po poušti a teprve teď jsem se napil.“ „A jak Ti mám říkat? Máš vůbec nějaké jméno?“ „Nemám a hrboun se jmenovat nebudu,“ smutně zakroutila bytost hlavou. „A co Bloudič, když tolik bloudíš? Ne, ne, počkej! Co Velbloud? Já jsem Velryba jako velká ryba, ty Velbloud jako velký bloudič. Co tomu říkáš?“ ptala se Velryba. „Hm, to zní dobře. Velbloud, Velbloud, ano, to se mi líbí!“ vykřikl Velbloud, a tak mu také jméno zůstalo.

KRÁLÍK

Hluboko v temném lese žila malá ustrašená skupinka zvířat. Po celá staletí byla sužována strašnými a mohutnými dravci, a proto se zvířata uchýlila do nejtemnějších koutů lesa.

Jednou se však stala nemilá věc, jednou ráno zaslechli vytí vlka, bručení medvěda, kejhání šakala a vrčení lišky. Všichni se hrozně vylekali, rychle se seběhli, aby se poradili, kam utečou. „A dost!“ vykřiklo zvíře s dlouhýma ušima. „Takhle to dál nejde! Nesmíme pořád utíkat! Tentokrát máme šanci je přelstít!“ Potichoučku jim vysvětlil svůj plán. Zvířátka úžasem kývala na souhlas s otevřenou pusou.

Najednou za sebou uslyšeli křupnutí větvičky, hned se rozutekli. Jen ušaté zvíře zůstalo na místě. Vlk ho ucítil a poslepu se na něho vrhl. Ušák však vystartoval, měl lepší sluch a ve svém okolí se moc dobře vyznal, věděl, kam běží. Vlk se hnál za ním, ale několikrát zakopl a upadl. Ušák však stále běžel, najednou prudce zahrnul, vlk to nezaznamenal a spadl do hluboké rokle. Za ním se poroučel i zbytek průvodu dravců. Dravci byli uzavřeni v rokli, kde mohli lovit jen mouchy. Zvířátka oslavovala svého zachránce. Zvolila ho za svého vůdce, ale nastal problém.

Ušák byl osiřelý, a tak neměl jméno. Zvířátka se dohodla, že mu nějaké jméno dají. Přemýšleli dlouho, až nakonec opička vykřikla: „Jakožto náš první král by se mohl jmenovat Králík!“ Všem se jméno zamlouvalo, a tak u toho i zůstalo.

Od té doby žijí všichni v tomto lese šťastni, neboť i ostatní dravci se je nikdy neodvážili vystopovat, protože by mohli skončit tam, kde nechtěli.

LENOCHOD

Hluboko v pralese v Amazonii se zvířata rozhodla, že uspořádají závod. Závodu se rozhodl zúčastnit i jeden vzácný host, který na zem obvykle nechodil.

Všichni se seřadili na startu a veverka zvolala: „Start!“ Zvířata se rozběhla do cíle, poslední přiběhl udýchaný ježek celý smutný, že je zase poslední. Zajíc se ale rozhlédl a povídá: „A kde je náš vzácný host?“ Zvířata se rozhlížela kolem sebe, ale po vzácném hostovi nebylo nikde ani památky. Chvíli ještě počkali a pak se ho rozhodli jít hledat. Našli ho jen malý kousek od startu, jak se pomalu sune vpřed. „Kde jsi? Proč neběžíš dál?“ ptali se všichni najednou. „Promiňte, rychleji to neumím,“ kroutilo zvíře hlavou.

„Tak pomalé zvíře jsem ještě neviděla,“ prohlásila veverka. Zvířata se jeden přes druhého ptala, jak se vlastně jmenuje. „Maminka mi vždycky říkala Tříprstý,“ odpověděl a na důkaz zvedl tlapu se třemi prsty. Zvířatům se tohle jméno moc nelíbilo, a tak se rozhodla vymyslet mu nové a lepší. Opice navrhla: „Budeme Ti říkat Lenchod. Pomalu chodíš, tak se to k Tobě přesně hodí.“

A od té doby mu tak všichni říkají.

Vojtěch Záruba, 7. B

VÝBORNÝ

V dnešní době by si snad každý přál být výborný. Být výborný ve svých každodenních zálibách, stát se výborným kamarádem, mít samé výborné na vysvědčení atd. Víme někdo, jak toto slovo vlastně vzniklo?

Za devatero horami a devatero řekami žil král Ferdinand. Byl to dobrý panovník se zvláštní láskou k banánům. Za jeho doby to byl však velký problém, dostat do jeho země čerstvý banán nebyla žádná legrace. Banány byly dost zákeřné, některé měly hnědou slupku a vypadaly, že jsou na vyhození, přitom byly čerstvé a sladké. Jiné se pyšnily krásnou žlutou slupkou, ale uvnitř byly zkažené.

Král si s tímto problémem lámal hlavu již několik let. Jednoho dne se probudil a najednou věděl, co udělá. „Založím si svou vlastní firmu a budu si banány dovážet sám!“ vykřikl. Okamžitě svolal své rádce, ze kterých vytvořil výbor, který rozhodoval o čerstvosti banánů. Firmě se dařilo, začala dovážet nejen do jeho země, ale postupně do všech okolních států.

Výboru začalo však vadit, že slávu nese jenom Ferdinand a oni jsou ti druzí. Přemýšleli a přemýšleli, jak by se mohli zviditelnit. Jednoho dne toho nejmladšího napadlo: „Co kdybychom pojmenovali banány podle nás?“ Všichni členové výboru zajásali a volali: „Skvělý nápad! To je skvělý nápad!“ Začali vykřikovat své nápady. Po chvíli se z rohu místnosti ozvalo: „Jsou výborné od slova výbor.“ To se všem zalíbilo.

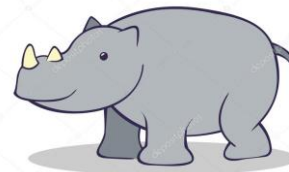
Svůj návrh předložili i králi, kterému se název zalíbil a rozhodl se, že svou firmu pojmenuje „Výborné banány krále Ferdinanda“. Tak byly obě strany spokojeny.

Firma fungovala několik století. Ovšem nakonec jako každá firma zkrachovala. Nikdo už ji nepamatuje, ale slovo „výborný“ se zachovalo dodnes.

Anežka Machková, 9. A

NOSOROŽCI A PLAMENÁCI

Kdysi žila skupina velkých tvorů, kteří měli na nose velký roh. Tito tvorové velmi rádi cestovali, nyní se chystali do Bolívie k velkému jezeru. Když k němu došli a rozhlédli se, jedno neposedné mládě objevilo zvláštní stopy. Ihned se po nich vydalo, stopy vedly hluboko do lesa. Uprostřed lesa mládě spatřilo tábor a v něm několik klecí, kde byli uvězněni růžoví ptáci s dlouhýma nohama. Mládě se leklo a utíkalo zpátky ke svým druhům. „Krásní ptáci uvěznění v klecích, musíme je vysvobodit!“ křičelo. Ostatní se okamžitě vydali do lesa, aby ptáky osvobodili. Schovali se za stromy a čekali, až bude noc, dohoří ohně a lidé půjdou spát.

Konečně se dočkali, začali postupně otevírat klece, ale co se nestalo, v táboře chytla jedna větvička, která byla položená na okraji ohniště. Od ní chytl strom a další a další, propukl požár. Tvorové a ptáci zůstali uvězněni v ohnivém kruhu. Všichni byli vyděšeni. „Počkejte, něco zkusím!“ zvolal jeden tvor s rohem. Rozeběhl se a vrazil do stromu, ten spadl a uvolnil cestu. Byli zachráněni. Růžoví ptáci prohlásili: „My se poletíme podívat, kdo potřebuje pomoc a vy jim zatím uvolníte cestu, aby mohli utéct.“ Tvorové souhlasili. Za necelou hodinu zachránili dvě antilopy, jednoho lva, pět pakoňů a tři zebry. Po dalších třech hodinách oheň konečně ustoupil.

Zvířata děkovala svým zachráncům a zeptala se: „Komu můžeme děkovat? Jak se jmenujete?“ V tom okamžiku si obě skupiny uvědomily, že ani jedna nemá jméno, a proto jen smutně koukaly. Ostatní zvířata to na nich poznala a rozhodla se, že jim nějaká jména vymyslí. Jedna zebra řekla: „Vy byste se mohli jmenovat Plamen, Plameníci, ne, to ne, už to mám, budete Plamenáci, protože jste neohroženě létali nad plameny ohně, a vy velcí tvorové budete Nosorožci, protože máte velké nosy a na nich velké rohy.“ Všem se jména zalíbila, a tak to zůstalo.

RÝŽE

Kdysi dávno žila, byla jedna rodina a ta byla velmi chudá. Občas neměli ani co jíst. Vydělávali si na živobytí rýžováním zlata, ale ani to jim někdy nestačilo.

Stalo se, že po dlouhou dobu nemohli najít žádné zlato, a tak neměli žádný výdělek a rodina začala trpět hladem. Otec se proto vydal do světa, aby zachránil svou rodinu. Šel a šel, až došel k políčku s neznámou a velice zvláštní rostlinou. Nikdy předtím ji neviděl. Na konci pole uviděl majitele. „Dobrý den, mohl byste mi říct, co je to za rostlinu? Nikdy jsem ji ještě neviděl.“ Majitel však odpověděl: „Nevím, jak se rostlina jmenuje, ale jestli vymyslíš název, který se mi bude líbit, pole bude Tvé a Tvoje rodina už nikdy nebude trpět hladem. Nyní si můžeš úrodu sklidit a odnést domů.“ Muž se zaradoval, políčko sklidil a pospíchal za rodinou.

Doma plodinu uvařili a ochutnali. „Je velmi chutná a výživná,“ řekla maminka. Ostatní s ní museli souhlasit, všem chutnala. „Napadá vás, jak by se mohla jmenovat?“ zeptal se tatínek. Jeden přes druhého dávali své návrhy, ale stále to nebylo ono. „Víte co,“ řekla maminka, „vyspíme se a třeba nás něco napadne zítra.“

Ráno začal jejich den opět rýžováním zlata a v tom tatínek dostal nápad. „Věnujeme se rýžování zlata, tak co rýže?“ Majiteli pole se název velmi líbil a co slíbil, také dodržel. Políčko s rýží věnoval rodině, která od té doby už nikdy netrpěla hladem.

Rýže je velmi výživná a zdravá, zachránila před hladem již spoustu lidí.

Barbora Morávková, 9. A

SNĚŽENKA

V jednom domku na kraji vesnice žil Honza. Jednou ráno, když se chystal ven, napadl nečekaně sníh a on si musel prohrabávat cestu ven. Najednou pod sněhem uviděl neznámou květinu, byla malá, bílá s úzkými listy. Velmi se mu líbila. „Hned půjdu za sousedkou, ta zná všechny květiny široko daleko, ta mi řekne, jak se jmenuje,“ pomyslel si.

Když sousedce vyličil, jak květina vypadá, netušila, jaká květina by to mohla být, a tak se na ni šla podívat. S údivem se na ni dívala a kroutila hlavou. „Neznám, nikdy jsem takovou neviděla,“ povídá. „Víš co, dáme jí jméno a mě hned jedno napadlo. Co říkáš sněženka, je bílá jako sníh a ty jsi ji našel pod sněhem.“

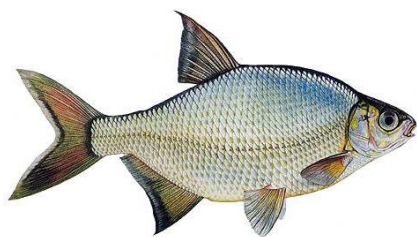
Honza souhlasil a od té doby ji nikdo jinak nenazve.

Pavλίna Drahorádová, 9. A

OKOUN

V jedné řece žila malá rybička s obrovskými očima. Rodiče ji opustili hned po narození, takže jí nikdo neřekl, jak se jmenuje. Neměla žádné kamarády, byla smutná a opuštěná.

Jednoho večera opět sama plavala sem a tam a najednou spatřila hejno stejných rybiček s obrovskými očima. Zaradovala se a plavala rychle za nimi. Když je konečně dohnala,

vyhrkla: „Ahoj, jak se jmenujete?“ Rybičky se po sobě podívaly a jen kroutily hlavami: „My nemáme žádné jméno.“ „To je divné,“ povídá malá rybička, „tak musíme nějaké vymyslet.“

Daly hlavy dohromady a přemýšlely. Najednou se ozvalo: „Máme velké oči, tak co Okouni?“ „Ano, ano,“ radovala se malá rybička. Ostatní ryby pokývaly spokojeně hlavami a plavaly dál.

Roman Váňa, 7. B

SURIKATA

V jedné zoologické zahradě žilo zvířátko, které bylo moc smutné, protože nemělo žádné jméno. Ostatní zvířátka se na to nemohla dívat, bylo jim zvířátko moc líto, a proto se rozhodla, že mu nějaké jméno vymyslí.

Zvířátka dlouho přemýšlela, ale nic hezkého je nenapadlo. Nakonec se rozhodla, že se bude jmenovat podle ředitelky ZOO Katka. Od té doby mu jinak neřekli. Ze začátku se to Katce líbilo a byla šťastná, ale postupem času jí to omrzelo, neboť se každou chvíli ozvalo: „Katko!“ Ale většinou volali zaměstnanci na svou ředitelku, proto chtělo zvířátko jiné jméno.

„Mně se to jméno moc nelíbí, je takové obyčejné,“ řekla ostatním. Zvířátka slíbila, že vymyslí něco jiného, ale protože byl už večer, šli všichni spát. Ale Katka nemohla usnout, a tak přemýšlela, jaké jméno by se jí líbilo. Najednou ji to napadlo. „Budu se jmenovat podle všech!“ Nemohla se dočkat rána, až to ostatním řekne.

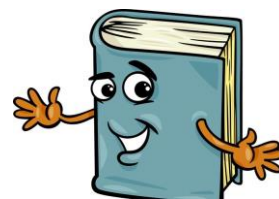
Hned jak začalo svítat a zvířátka vylézala ze svých pelíšků, zavolala radostně: „Budu se jmenovat podle vás všech!“ Zvířátka nechápala. „Surikatka, budu se jmenovat Surikatka! Nejdříve má výběh slon, takže S. Hned vedle slona bydlí upír, takže U. Potom má klec rak, takže R a předposlední je pták ibis, tudíž I. A nakonec já ... Katka. Už tomu rozumíte?“ A zvířátka přikývla. A Surikatka pokračovala ve své řeči: „A víte co? Říkejte mi Surikata.“

A od té doby zvířátku neřekli jinak než Surikata nebo Surikatka.

UČEBNICE

V jedné aktovce nejmenovaného žáka se učebnice na literaturu dohadovala s ostatními učebnicemi: „Já být obalená nemusím, protože je to zbytečné. Obal je mi nepříjemný, je tlustý, tlačí mě.“

Ostatní učebnice jí oponovaly. Dějepis prohlásil: „Ty jsi ale hloupá literatura, každý přece ví, že obal je důležitý. Copak nevíš, že když spadneš na zem, tak tě obal ochrání, když na tebe někdo vyleje vodu, obal tě opět zachrání?“ Literatura se začala smát: „Prosím tě, myslí, jaká je asi pravděpodobnost, že se mi něco takového stane.“

Debata byla přerušena, neboť začala hodina, začaly se rozdávat známky z testů. Majitel aktovky dostal pětku, hrozně se naštvál, vzal tašku a učebnice vysypal. Literatura měla smůlu a spadla přímo do rozlité limonády, kterou tam někdo vylil. Ostatním učebnicím se nic nestalo, neboť byly obalené. Literatura začala plakat, ale bylo pozdě, desky měla zalepené, stránky mokré.

„Měli jste pravdu, příště se nebudu smát a budu vyžadovat obal,“ řekla smutným hlasem ostatním učebnicím.

Jakub Dyntar, 7. B

HAD

Byla jedna parta chlapů, kteří pracovali jako hasiči. Když někde začalo hořet nebo došlo k těžké autonehodě, lidé je zavolali na pomoc.

Jednou se stalo, že byli zavoláni k požáru a na místě zjistili, že dům je plný zvířat. Opeřenci, kteří nebyli zraněni, uletěli sami. Ostatní zvířata hasiči odnesli do bezpečí. Zachránili také zvíře, o kterém nevěděli, jakého je druhu. Mělo dlouhé špičaté tělo, na dotek bylo jemné a nemělo žádné končetiny. Zeptali se přímo ošetřujícího veterináře, ten kroutil hlavou, takový druh neznal. „Objevili jste zřejmě nový druh,“ řekl.

Hasičům připomínal hadici, kterou používali při hašení, rozhodli se ho pojmenovat Had.

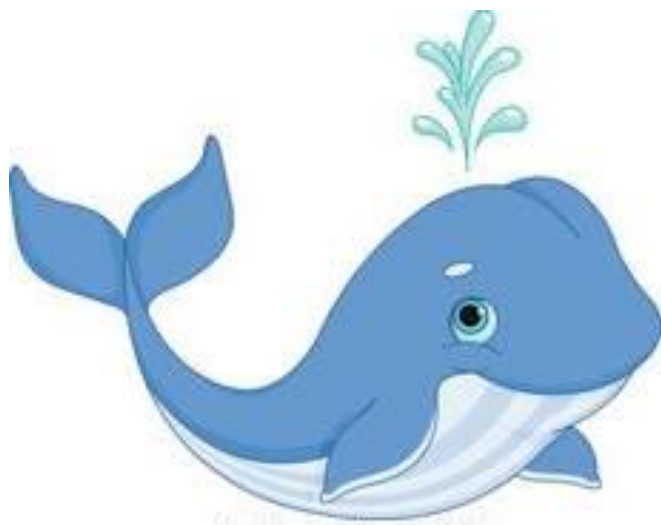
Lukáš Dyntar, 7. B

VELRYBA

Žila jednou jedna ryba větší než všechny ostatní. Ryby se jí bály, a tak se raději před všemi schovávala. Každý rok se v moři konala soutěž o nejmenší rybu. Velká ryba by se také ráda zúčastnila, a proto přemýšlela, jak by to udělala, až dostala skvělý nápad. Ušije si obleček a ne ledajaký, zmenšující.

Ze všech možných látek, které lidé zahodili do moře, vyrobila šaty. Padly jí náramně, vypadala opravdu menší. V den „D“ se ustrojila do ušitého oblečku a s ostatními rybami plavala na soutěž. Jeden z moderátorů ji zavolal na pódium a řekl: „Představte se nám, něco nám o sobě řekněte.“ A ryba v oblečku promluvila: „Ahoj, jmenuji se ehmmm..... Mé jméno je.....ehmmm.....“ Jak se tak namáhala a usilovně přemýšlela, ozvalo se: „Rup!“ Převlek jí praskl. Ryby se zděsily, ale nikdo ji ze soutěže nevyřadil. Nakonec se všichni shodli, že jí udělí první místo za nejlepší převlek. Moderátor řekl: „Vítězem se stává a korálovou medaili získává ryba jménem..... Ehmmm.....Jak se vlastně jmenujete?“ „Já nemám žádné jméno,“ odpověděla smutně velká ryba.

Diváci rychle začali přemýšlet a vykřikovali: „Velryba! Bude to Velryba!“ Rybě se jméno zalíbilo, začala se usmívat a byla ráda, že se jí ostatní přestali bát.

Michaela Teplá, 7. B

HOUSKA

Jak vzniklo slovo houska? No, to je taková zapeklitá věc.... Nikdo o tom nikdy nic neslyšel. Domnívám se, že to bylo nějak takhle.

To musel být jednou takový pekař. Ten musel každé ráno časně vstát, ale ranní vstávání mu nikdy nedělalo dobře. Pekař už byl postarší pán a měl problémy se zády. Toho osudného rána ho bolest velmi sužovala, ale on se přesto vydal do práce, neboť byl jediný pekař ve městě a nechtěl lidem zkazit den.

Když přijel do pekárny, byla ještě tma. Začal vykonávat své každodenní povinnosti, roztopil troubu, zadělal těsto na rohlíky. Dnes měl obzvlášť velkou zakázku. Snažil se nevnímat bolest, která se mu každou chvíli připomněla. „Prásk!“ Jeden plech, který ležel na kraji stolu, s hrozným rámusem spadl. Pekař ho chtěl sebrat. „Auuuuuu!“ zařval bolestí. Bylo to to, čeho se obával.... Houser. Hodil kus těsta, který měl v ruce na plech, a raději si šel na chvíli odpočinout. Když se vrátil, zjistil, že tvar, který hodil v bolesti na plech, není tak hrozný, navíc neměl sílu ani čas něco předělávat. Trochu to doplácál a jak na to koukal, řekl si: „Hm, rohlík to nazvat nemůžu, bude to houska jako ten můj houser.“

Druhý den ho překvapila zakázka, lidé si neobjednali rohlíky, ale housky. Byl rád, že si housku sousedé oblíbili. Co říkáte? Mohlo to tak být?

Tomáš Kubišta, 9. A

SEN

Některé sny se podobají skutečnosti. Někdy je to zábava a někdy se člověk moc bojí. Mám moc rád sny, kde je příjemná atmosféra a člověk zažije něco hezkého. Sen, který budu vyprávět, je hodně zajímavý.

Bylo slunné odpoledne, vál teplý vítr a na naší zahradě podivně šuměly stromy. Prohlížím si je. Co to je? Kam zmizela naše stará třešeň? Co tu dělá kokosová palma? Nesnáším kokos. Z dálky slyším zpěv opilých chlapů. Tam, kde ještě včera měl soused brambory, je mořský záliv a po něm pluje pirátský koráb. A jéje, plují ke mně! Jen aby si mě nevšimli. Už vyskakují na břeh.

Strašlivý kapitán s jednou rukou a jednou nohou se rozhlíží po okolí. Má pásku přes levé oko a chybí mu několik zubů. Má nakřáplý hlas, kterým vydává své rozkazy. Křičí: „Všechno prohledejte, všechno ukradněte a všechny podřízněte!“ Vidím, že jeho jediné pravé oko mě spatřilo. „A tamhle toho jako prvního!“ Jeho pohled mě přimrazil k zemi. Nemohu křičet, nemohu se ani hnout. Je se mnou ámen. Co teď?

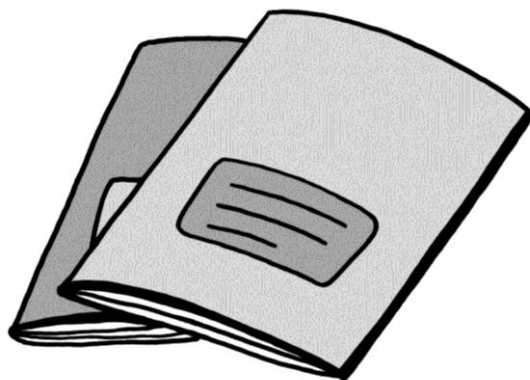
Opět zafoukal vítr, silnější než předtím. „Buch, buch.“ Přímou přede mne do trávy spadly dva kokosy. Hned je sbírám a házím je přímo na kapitána. Ten se kácí k zemi. Ostatní piráti zůstali jako zmražení. Ztratili kapitána a s hrůzou prchají na loď. Sláva, odplouvají, jsem zachráněn.

Fuj, to byl hrozný sen! Ještě, že to byl jen sen. Ve skutečnosti by to určitě dopadlo úplně jinak. Když jsem doma v šuplíku našel kokosovou tyčinku, ochutnal jsem ji. Chutnala mi. Vždyť mi kokos vlastně zachránil život.

KDYBY VĚCI MOHLY MLUVIT

Bylo zrovna 19. prosince a my měli psát slohovou práci. Byl jsem nervózní, protože práce, kterou jsem měl napsanou nanečisto, se mi nepovedla, a tak jsem ji musel v průběhu psaní vymýšlet.

V tu chvíli jsem uslyšel nějaké povídání. Podíval jsem se na sousedku, ale ta horlivě psala. A potom zase. Byl to můj sešit na matematiku. „Dej ze mě ten papír pryč!“ zakřičel. Lekl jsem se a odsunul papír dál. Koukl

jsem se po třídě, jestli si toho někdo všiml. Ale jediný, kdo si mě všiml, byla učitelka, která mě napomenula, ať nemluvím. „Co to tam píšeš za nesmysly?“ uslyšel jsem. „Au, proč mě tak mačkáš?“ začalo na mě mluvit i pero. „Napiš tam něco o nás,“ promluvily pastelky. Líbilo se mi, že mi věci začaly radit. Slohovou práci jsem dopsal s dobrým pocitem.

Poté následoval dějepis, psali jsme velký test a já byl opět nervózní. „Kdo byl v čele Hunů?“ pomyslel jsem si. „Byl to Atilla, ty hňupe,“ promluvil na mě sešit z dějepisu. A takhle mi radil po celou dobu. Se skvělým pocitem jsem test odevzdal.

Přišel jsem domů a sedl si k počítači, zmáčkl klávesu a ... „Nech toho, víš, jak to bolí!“ začala na mě křičet klávesnice. K ní se přidala i myš, sluchátka, postel, peřina..... No prostě všechno.

Tak vám nevím, jestli bych si přál, aby věci mohly mluvit. Ve škole by to bylo super, ale jinak, opravdu nevím. A co vy?

Martin Legerský, 7. B

ZVĚDAVÁ ŽÍŽALA

Za lesem na paloučku u rybníka bydlela žížala Zuzana. Skoro vždy byla zalezlá ve svém domečku pod zemí, ale jakmile něco venku uslyšela, okamžitě vylezla ze svého domečku a dlouho pozorovala, co se děje. Byla totiž velmi zvědavá.

Jednoho dne zaslechla povědomé hlasy. Vykoukla z domečku a uviděla ježka Frantu a myšku Lízu, jak si něco povídají. Zuzana jim ale vůbec nerozuměla. Potřebovala se k nim přiblížit, aby je pořádně slyšela. Rozhlédla se, jestli v okolí nepoletuje nějaký pták, který by si ji mohl dát ke snídani. Nic neviděla, a tak pomalu vylezla a potichu se sunula k Frantovi a Líze. Přibližovala se, ale pořád je špatně slyšela, tak se odvážila dál a dál od svého domečku.

Najednou se zatáhlo a nad Zuzanou se objevil velký kos Jura, chňapl ji do svého zobáku a odnášel pryč. „Pomoc, pomoc!“ volala, ale nikdo ji neslyšel. Jura s ní letěl do svého hnízda, které měl za rybníčkem u lesa. Ale co se nestalo. Najednou zafoukal vítr, Jura ztratil rovnováhu a Zuzanu upustil. Ta spadla do rybníčka, celá vystrašená doplávala na břeh. Jakmile se dostala na břeh, okamžitě se utíkala schovat do svého domečku.

Od té doby už Zuzana nebyla tak zvědavá a raději zůstávala doma v bezpečí. Bála se, že by se něco podobného mohlo opakovat a ona by se už nikdy nevrátila.

Tamara Pakostová, 6. B

ČARODĚJNICE

Byla jednou jedna krásná a hodná princezna jménem Modřenka. Princezna ráda chodila do lesa na maliny, ale maminka ji nechtěla pouštět samotnou. Jednou se opět Modřenka vypravila do lesa, ale maminka na ni volala: „Ach, dcero, nechod’ do lesa, zdál se mi strašný sen.“ „Maminko, neboj se o mě, budu opatrná!“ zavolala princezna.

Princezna přicházela k lesu, těšila se na sladké maliny. Cestou potkala malou, hodnou stařenku. „Děvčátko, na maliny jdeš, vid’? Já tě vezmu na místo, kde jsou úplně nejsladší,“ povídala babička. Princezna radostně přikývla a šla. Babička zavedla Modřenku doprostřed hlubokého lesa, kde stála stará chatrč. Tam se najednou babička proměnila v ošklivou čarodějnici.

Princezna volala o pomoc, ale nikdo ji neslyšel. Až jednoho dne v lese zabloudil princ ze sousedního království. Cestou potkal malého roztomilého zajíčka, který na něho promluvil: „Kousek odtud je chatrč, kde bydlí stará čarodějnice, která tam vězní princeznu Modřenku.“ Jakmile to princ uslyšel, hned se vydal k chatrči. Když uviděl princeznu, okamžitě se do ní zamiloval. Lstí překonal čarodějnici a Modřenku odvedl k rodičům. Ti mu moc děkovali, všichni se radovali a začali chystat svatbu.

Za pár měsíců se jim narodily dvě děti, holčička se jmenovala Malinka, protože měla ráda maliny jako maminka, navíc byla stejně krásná. Chlapeček se jmenoval Bořivoj po svém otci, byl také udatný a statečný. A čarodějnice? Ta nikomu v království nechybí.

Adéla Jarošová, 6. B

ŠTĚNĚ

Holčička jménem Kát'a milovala psy, ale žádného nikdy neměla. Rodiče jí ho nechtěli koupit, Kát'a z toho byla moc smutná. Šla spát a zdál se jí nádherný sen.

Maminka ji poslala nakoupit, ale v tom ji zastavila žena a řekla: „Ahoj, nechceš tohle štěně?“ „Ano, ano,“ kývala Kát'a hlavou. Bylo to krásné štěně zlatého retrívra. „Ale co mamka a tat'ka?“ pomyslela si. „Když mi to nedovolí, uteču,“ řekla si. Pejska pojmenovala Baily. Jakmile se vrátila domů, hned se pochlubila, že dostala štěně. Rodiče vykulili oči a vykřikli: „Tady nemůže zůstat, ihned ho vrať!“ Holčička se rozběčela, utekla do svého pokoje, vzala si všechny našetřené peníze a s pejskem utekla z domu.

Rodiče holčičku všude hledali, ale nikde nebyla. Kát'a mezitím spala s Baily v lese, který ji chránil, zahříval, stali se z nich nejlepší kamarádi. Kátě se ale po rodičích strašně stýskalo, rozhodla se, že se vrátí domů. Když ji rodiče uviděli, měli ohromnou radost a dovolili Kátě pejska si nechat, ale musela jim slíbit, že ho dokáže vycvičit a vychovat. Kát'a Bailyho dlouho trénovala, rodiče viděli její snahu a přihlásili ji do soutěže. Baily a Kát'a vyhráli první místo.

Najednou se ozvalo: „Kači, musíš do školy.“ Kát'a se probudila a zjistila, že to byl jenom sen. „Ach jo,“ povzdechla si. Ale když odpoledne přišla ze školy, měli pro ni rodiče velké překvapení. Běžela rychle do svého pokojíčku, kde na ni čekal krásný zlatý retrívr. Pojmenovala ho Baily.

Kateřina Zilvarová, 6. B

PANENKA

V domě, který byl opuštěný, zůstala na půdě krabice s hračkami. Byla tam autíčka, panáčky, postavičky zvířátek a také panenky. Všechny hračky se kamarádily a měly se rády. Jenom panenku, kterou srazilo autíčko a zlomilo ji ručičku, odstrkovaly.

Ráno šla panenka pozdravit ostatní hračky, ale jedno autíčko zvolalo: „Pojďte jinam, přišla sem jednoruká panenka!“ Panenku to velmi mrzelo, rozbředla se a utekla z domu. V tom na domě uviděla ceduli: „Tento dům se bude bourat.“ Panenka hned utíkala zpátky, aby řekla ostatním, že se musí vystěhovat, ale nikdo jí nevěřil.

Druhý den ráno byl slyšet velký hluk, k domu se začaly sjíždět stroje. Pan král koukal z okna a volal: „Panenka měla pravdu, náš dům dnes opravdu zboří!“ Vypukl strašný zmatek, ale už bylo pozdě. Jedna zeď se právě zbortila. Hračky utíkaly, najednou si staré autíčko všimlo, že mezi nimi není panenka bez ručičky. Všechny hračky ji začaly hledat. Našel ji koník pod kusem dřeva, jak tam nařiká. Vzal ji na hřbet a uháněl s ní k ostatním. „Sláva, našly jsme panenku!“ volaly hračky. Vzaly panenku a opustily milovaný dům.

Venku stály a pozorovaly, jak jejich dům mizí před očima. Náhodou šel kolem pán, který vypadal mile a přátelsky. Vzal hračky k sobě domů. Z domu udělal hračkářství, kde se děti moc rády zastavovaly.

Jednoho dne tam přišla roztomilá holčička a prohlížela si panenky. Padla jí do oka panenka bez ruky. Koupila si ji a ostatní hračky byly rády, že má panenka nový domov. Panenka se měla u holčičky moc dobře a s láskou vzpomínala na ostatní hračky.

ČERNÁ KOČKA

V jedné kůlně na kraji vesnice žil černý kocourek, který se jmenoval Cyril. Byl to kocour krásný, mohutný a odvážný. Hlídal všechny kočky v okolí, aby se jim nic nestalo. Obzvlášť dával pozor na jednu z nich, která se jmenovala Emilka. Měl ji moc rád, ale nedával jí to najevo, protože si myslel, že ho ona ráda nemá.

Jednoho rána, když šel jako obvykle na obhlídku, nevšiml si jedoucího auta. „Túúúú!“ Cyril se strašně lekl, zůstal stát na místě, nevěděl, co má dělat. Auto se rychle blížilo, kocourek se stále nehýbal. Auto do Cyrila najelo a zastavilo. Dveře auta se otevřely a z auta vylezl starší pán. Když uviděl tu pohromu, zařval: „To snad nééé, já jsem přejel kočku!“ K autu přiběhla i kočka Emilka, která celou událost sledovala z kraje silnice. „Mňau, mňau,“ mňoukala nešťastně.

Pán koukal z jednoho na druhého, nakonec naložil kocourka i kočku do auta a odvezl je na veterinární kliniku, kde mu řekli, že to kocourek asi nepřežije. „Prosím vás, dělejte, co můžete, my tu zatím počkáme,“ řekl doktorovi. A světe, div se. Za chvíli přiběhl lékař a řekl: „Kocourek žije.“ Pán si oddychl a Emilka začala radostně mňoukat.

Po týdnu si pán dojel do nemocnice pro uzdraveného kocourka a odvezl si ho k sobě domů. S kočičkou o něho pečovali den co den. Za dva měsíce byl kocourek zase úplně zdravý a plný síly. S kočičkou

Emilkou a pánem žili šťastně až do smrti.

Dominika Čičáková, 6. B

VÁZA

Ahoj, zdravím. Dnes vám budu vyprávět příběh o sobě, pastelově růžové váze s modrými puntíky, která zažila téměř celou českou historii posledního století.

Už je to hodně dávno. Začalo to tak, že si mě v roce 1930 ve Vídni koupil mladý obchodník Karel.

Přivezl si mě hrdě domů a postavil za sklo do výkladní skříně. Osm let jsem se měla dobře až do chvíle, kdy přišla Mnichovská dohoda. Karel musel dům opustit a mě zapomněl bohužel tam, kde mě před osmi lety zanechal. V domě bylo pusto a prázdno. Bylo mi opravdu smutno, že už mě nikdo neleští a že na mě usedá prach. Asi po roce se otevřely dveře a vstoupili úplně cizí lidé, kterým jsme nerozuměla ani slovo. Ovšem že ne, vždyť to byli Němci. Byla to rodina se čtyřmi syny. Starali se o mě hezky a časem jsem si zvykla. Postupně synové začali odcházet. Museli na frontu bojovat za jejich zemi. Po čase, chýlilo se ke konci války, je Češi z domu vyhostili. Byl květen 1945, karta se zase otočila a já čekala, kdo se objeví ve dveřích.

Byli to Češi, kteří šli prohlédnout dům, jestli tu po Němcích něco drahého nezůstalo. Mě si sice všimli, ale jen se podezíravým pohledem podívali a odnesli mě na půdu do nejzazšího kouta. Tam jsem byla spoustu let, až jednou někdo otevřel ztrouchnivělé dveře staré půdy.

Byl to mladý muž, který cosi hledal. Otevíral všechny truhlice, prohledával poličky a nakukoval do zavřených skříní. Když už to pomalu vzdával, všiml si ještě jedné malé úplně vzadu. Šel k ní a úlevou si nahlas oddechl. Toho muže jsem nikdy neviděla, byla jsem zvědavá, kdo to je. Opatrně mě vynesl ven a strčil do krabice, kterou měl v autě. Jeli jsme dlouho, najednou zastavil, nacházeli jsme se před domovem důchodců. Donesl mě ke starému pánovi, kterého jsem z dálky nepoznala. „Moc děkuji, chlapče,“ řekl a radostně se usmál. Byl to Karel, který mě před osmdesáti lety koupil ve Vídni. Byla jsem spojena s jeho mládím a mnoha vzpomínkami.

STRAŠIDLA

Už od dávných dob jsou strašidla symbolem zla. Mnoho maminek straší své děti výhružkami, že si pro ně přijde strašidlo. Moje pohádkové strašidlo je ale jiné. Jeho vzhled, chování a náplň života nenahání strach, ale přináší radost.

Netopýrek Pírek je malé a chlupaté postavy. Hlava je větší než tělo. Má ušmudlaný obličej s velkýma zelenýma a vykulenýma očima. Působí tak trochu rozpačitě, ale roztomile. Místo nosu má dvě malé černé dírky. Pusa je úzká a usmívající se od ucha k uchu. Netopýrek má velké černé špičaté uši. Z hlavy mu trčí dvě dlouhá tykadla, na jejichž koncích jsou kuličky podobné korálkům. Ze zad mu vyrůstají dvě obrovská blanitá černá křídla. Z jejich vršků čouhají dvě malé černé ruce s pěti prsty, podobné těm lidským. Tělíčko je drobné a nohy se podobají krabím klepetům. Hlava, obličej i záda jsou pokryta dlouhými rovnými chlupy.

Pírek je velmi milý, kamarádský a nezkazí žádnou legraci. Má rád děti a ony zase jeho. Děti si ho ochočily a vesele na něj pokřikují. Strašidélko vydává zvláštní písčky, které děti rozesmívají. Vzájemně si tak předávají radost.

Netopýrek si poletuje nad zahradami a chalupami a je aktivní hlavně v noci. Živí se hmyzem, žábami nebo rybami. Má velmi citlivý sluch a pomocí zvuků se orientuje v místě. Podzim a zimu prospí v jeskyni nebo v zříceninách hradů.

Když vidím tuto postavičku, vzpomínám si na své dětství. Takové bytosti jsem měla moc ráda a se zájmem jsem sledovala pohádky v televizi.

Aneta Vecková, 7. B

CO MI DALA A VZALA ZŠ

Základní škola, nebo jak bychom řekli, my pubertáci, základka je nejspíš jedna z nejdůležitějších věcí v našem životě. Většina z nás si to nechce přiznat, ale základku k životu potřebujeme, ať se nám to líbí nebo ne. Hodně se tam toho naučíme, to ano. Ale upřímně, kolik procent z toho všeho budeme k životu potřebovat? Škola nám za těch devět let hodně dá, ale i hodně vezme. Za sebe nemůžu říct, čeho bylo víc nebo méně, protože se myslím, že je to tak půl na půl.

Škola nám sice dala vzdělání, učí nás věci, které potřebujeme znát teď, abychom obstáli u testů, měli dobré známky, následně hezké vysvědčení a nakonec odešli na střední školu, kde to bude vše pokračovat. Ale uznejte sami, k čemu nám v životě bude úhel dopadu a odrazu v zrcadle? Nebo dopočítat úhel v trojúhelníku pomocí sinus, cosinus, u kterých musíme znát přilehlou ku přeponě atd.? Škola nám dá všechny ty znalosti a sebere nám čas, který musíme strávit nad učením, a svobodu, kterou nám vezme, když musíme ráno vstát a odejít do školy. Je to začarovaný kruh.

Já se na to ale dívám i z jiného pohledu. Škola nám dala i určitý pohled na svět. Mně osobně dala schopnost řešit problémy. Ukázala mi, že je i více pohledů na věci než ten náš. Dala mi zkušenosti, ze kterých se můžu učit, dala mi vzpomínky, kamarády. Když se nyní zamyslím, jsem vděčná za školu. Za všechny ty věci, co nám dala a vzala. Občas to bylo těžké, hodně těžké, ale my jsme to zvládli. Vše si to bereme s sebou. Víím, že jsem alespoň trochu připravená na život, který mě čeká na střední škole.

Závěrem bych řekla, že škola není jen o učení, je taky o přátelství, vztazích, vzpomínkách, rebelství a zábavě.

Tereza Šimová, 9. A

A PAK SE TO STALO

„Zase pondělí,“ řekla jsem, když jsem vypínala budík a pomalu se probouzela. Zezdola se ozvalo: „Pojď dolů, snídaně je hotová, udělala jsem ti míchaná vajíčka.“ Dokopala jsem se k tomu vstát z postele a zamířila dolů. „Dobré ráno, mami. Kde je táta?“ zeptala jsem se. Ani mi neodpověděla a běžela do koupelny. „Mami, jsi v pohodě?“ Odpovědi jsem se nedočkala, všimla jsem si už delší dobu, že jí často bývá špatně. Tak jsem vyrazila na autobus do školy.

V autobuse jsem se jako vždy setkala se svou nejlepší kamarádkou Kátou. Ve škole nás čekal velký test z angličtiny. „Musím ho napsat na jedničku, aby mamka měla radost, však jsem se na něj učila,“ povzbuzovala jsem se v duchu. Test mi dopadl výborně, Kátě prý moc ne. O přestávce jsme si povídaly o tom, co se událo o víkendu, ale potom se konverzace přesunula na téma, že mamce zase není dobře. Káťa namítala, jestli není náhodou těhotná, ale to jsme se obě začaly smát, protože jsme věděly, že je to nesmysl. Po cestě domů mi to stejně vrtalo hlavou.

„Jsem doma!“ křikla jsem do tichého domu. „Překvapení!“ vykřiklo to na mě. „Co se děje? Narozeniny snad nemám, ne?“ A pak se to stalo. „Budeš mít sourozence,“ řekli radostně rodiče. „To snad ne!“ Moje největší noční můra se vyplnila, nechci se dělit o svůj pokoj, bylo to jen moje království. Začala jsem brečet, vztekla odběhla do svého pokoje a zamkla se. Mamka ťukala na dveře a volala: „Zlatíčko, copak se děje? Nevěděla jsem, že z toho budeš takhle nešťastná.“ Nemohla jsem ji vidět, natož s ní mluvit. Druhý den jsem se mamce omluvila, že jsem to tak nemyslela, že jsem byla v šoku a nebyla připravená mít sourozence.

Maminčino těhotenství probíhalo v pořádku. Vždycky jsme si lehly na pohovku k zapnuté televizi a povídaly si, jak to malé asi bude vypadat. Dokonce jsem se začala na miminko i těšit. Narodila se mi sestřička. Nikdy bych ji za nic jiného nevyměnila. Nechápu, jak jsem mohla na začátku být tak nešťastná.

DĚDICTVÍ

Když se manželům Emmě a Philovi narodila dcera, o kterou se tak dlouho snažili, byli šťastní, ale báli se, aby jejich Zoe neměla zvláštní schopnosti po babičce. Její babička byla totiž čarodějka. Čarodějky musely žít v tajnosti, aby je ostatní nepoznali.

Rodiče se nemýlili, když bylo Zoe devět let, začali u ní pozorovat různé schopnosti. Jakmile dovršila třináct let, poslali ji do speciální školy pro čarodějky. Zoe si zvykla na nové prostředí a nové lidi kolem sebe rychle, neboť dívky, se kterými se setkala, byly stejné jako ona. Naučily Zoe čarovat a skrývat své schopnosti před normálními lidmi.

Zoe přesto chyběli její přátelé, volnost pohybu. Nyní trávila svůj čas na zahradě a z dálky sledovala, jak se baví ostatní. Jednoho dne o Halloweenu se rozhodla, že půjde na večírek poblíž domu, kde bydlí. Říkala si: „Je Halloween, nikdo nepozná, že jsem čarodějka.“ Vyšla s úsměvem z domu. Radovala se, že konečně nebude zavřená doma a najde nové přátele.

Cestou potkala mladíka jménem Charlie, nabídl se, že půjde s ní a Zoe souhlasila. Povídali si, smáli se a Zoe byla po dlouhé době opět šťastná. Když došli na večírek, začala mít Zoe špatný pocit, bála se, že ji někdo odhalí. Své tajemství už nemohla udržet, a tak se svěřila Charliemu.

Ten se jen usmál a pošeptal jí: „Je mi jedno, jestli jsi čarodějka, jsi jedinečná.“ Ale shodou okolností to slyšel muž, který stál opodál. Začal křičet: „Ta holka je čarodějka!“ Všichni se otočili, Zoe ztuhla, Charlie neztratil duchapřítomnost, chytil Zoe za ruku a společně utekli.

Charlie dovedl Zoe bezpečně domů, ta ho představila milé ředitelce Shelby. Ta se zprvu lekla, ale nakonec zjistila, že je to upřímný a hodný chlapec, a proto mu nabídla, aby u nich zůstal. On je zase naučil, jak vycházet s normálními lidmi. Od té doby žijí čarodějky a lidé v míru

PŘÁTELSTVÍ

Kdysi dávno se jedné pekařce narodila dcerka. Matka byla nešťastná, sudička jí totiž předpověděla, že z její dcery vyrostе čarodějnice. Pekařka se polekala a ještě tu samou noc odnesla dcerku do temného lesa. Ráno všem s brekem řekla: „Dcerku mi vzala čarodějnice, je mi hrozně smutno.“ Lidé se báli, a proto do lesa nikdo nevkročil.

Holčičku v lese opravdu našla čarodějnice, ale žádná zlá babizna to nebyla, byla hodná, milá, nikomu by neublížila. Holčičku pojmenovala Bell. Bell rostla jako z vody, stařenka ji učila různá kouzla, učila ji znát léčivé bylinky. Bohužel jednoho dne čarodějnice onemocněla a povídá: „Bell, umírám. Musíš se vydat k vrchní čarodějnici, ta se o tebe postará.“ „Dobře, půjdu tam jen proto, abych ti donesla lék, který ti pomůže. Prosím tě, vydrž.“ Vzala si s sebou knihu kouzel a pospíchala k vrchní čarodějnici.

Šla dlouho, prošla hlubokým lesem, přebrodila řeku, přešla vysoký kopec, až v dálce spatřila nádherný palác. „Tam musí žít vrchní čarodějnice,“ pomyslela si a honem běžela k paláci. Vrata do paláce byla otevřená, tak vešla dovnitř a zamířila rovnou do hlavního sálu, kde už na ni vrchní čarodějnice čekala. Vyslechla

dívku, ale zakroutila hlavou a řekla, že lék bohužel nemá, ale jestli si to opravdu moc přeje, musí sama najít kouzlo, které stařenku oživí, ale má jen patnáct minut. Bell vzala kouzelnou knihu a začala rychle hledat. Málem to vzdala, ale najednou vykřikla: „Mám ho!“

Její milá čarodějnice se uzdravila, a tak žijí a hospodaří ve své chaloupce uprostřed temného lesa dodnes.

Karolína Špryncová, 6. B

PLYŠOVÝ MEDVÍDEK

Žil, byl jeden medvídek, kterého neměl nikdo rád, protože byl starý, roztrhaný a špinavý. Ale nebyl to jen tak obyčejný plyšový medvídek jako ostatní. Tento medvídek uměl mluvit, a dokonce i chodit.

Byl moc smutný, procházel se po ulici a říkal si: „Jsem tak sám, nikdo o mě nestojí.“ Sedl si před něčí dům, a jen tak seděl. Za chvíli vyšel z toho domu malý chlapec jménem Taylor, okamžitě si všiml malého samotného medvídka. Hned ho vzal do náruče a běžel ke svým rodičům. Bylo mu líto ho tam jen tak nechat. Když ho tatínek uviděl, vyhrkly mu slzy a povídá: „Tohohle medvídka jsem v dětství měl, byl to můj nejlepší kamarád, ale jednou, když jsem byl s tvojí babičkou a dědečkem na dovolené, tak jsem ho ztratil.“ S velkou radostí ho umyli a nechali opravit.

Rodinka s ním potom jezdila na výlety a medvídek se stal Taylorovým nejlepším kamarádem a součástí rodiny.

Vojtěch Veselý, 6. B

ZEBRA

Uprostřed slunečné savany žilo jedno pruhované zvíře podobné koni. Jednou, když slunce zapadlo za vrcholky stromů, ulehlo zvíře do suché trávy. Tu se ozval hrozný řev lva, který se vydal na lov. Zvíře se dalo na útěk, ale lev byl rychlejší, za pár vteřin strhl zvíře k zemi. Už, už rozevíral tlamu, ale zase ji zavřel. „Proč mě nezabiješ?“ zeptalo se bázlivě zvíře. „Vidíš se? Jsi samá kost a kůže,“ odpověděl mrzutě. „Jak se vlastně jmenuješ? Nikdy jsem tě tady neviděl.“ „Nemám jméno,“ vzdychlo zvíře. „Hm, co třeba Žebropruh, Kost'a, Žebřík, Zebra.“ „Zebra se mi líbí,“ usmálo se zvíře.

Od té doby ostatní zvíře už jinak nepojmenovali.

Karolína Kočí, 7. B

MŮJ SEN

Když jsem byla malá, neměla jsem tolik kamarádů. Proto jsem si neměla s kým povídat a bylo mi hrozně smutno. Tak jsem si vymyslela kamarádku Stelu.

Vždy, když jsem šla spát, viděla jsem ji ve svých snech, byla to moje nejlepší kamarádka. Ale jednou jsem ji hledala marně, nikde jsem ji neviděla, byla jsem vyděšená, že se mi ztratila, že si nebudu mít s kým povídat. Ale co to slyším? Někdo volá moje jméno. „Neli, pojd' sem, pomoz mi!“ Nevěřila jsem svým uším, šla jsem za hlasem, které volalo mé jméno. Byla to Stela, živá a zdravá, oddechla jsem si. „Stelčo, děje se něco?“ zeptala jsem se. „Musím ti něco říct. Už dospíváš, máš víc kamarádů, chodíš do školy, začíná se z tebe stávat slečna. Jedinou tvojí chybou jsem já.“ Nechápala jsem, jak mi tohle mohla říct. Byly jsme přeci nejlepší kamarádky, ale Stela si to

nenechala vymluvit. Prosila jsem ji, ať mě neopouští, ale trvala si na svém. Domluvily jsme se, že na sebe nikdy nezapomeneme, já tedy určitě ne. Objaly jsme se a řekly, že se máme rády.

V tom zazvonil budík a já se probudila. Přemýšlela jsem, jestli to byl jen sen nebo skutečnost. I kdyby to byl jen sen, byl krásný a já jsem přesvědčena, že na Stelu opravdu nikdy nezapomenu.

Nela Chaloupková, 6. B

AMÁLKA

V jednom dětském pokoji v krabici plné hraček byla i panenka, které říkaly Amálka. Děti si s ní nehrály, ležela v krabici už moc dlouho, a tak se začala hodně nudit. Přemýšlela, co s tím bude dělat a nakonec se rozhodla, že půjde do světa.

Amálka si do batůžku sbalila hřebínek, zrcátko, náhradní šatičky, deku na přikrytí a vyrazila do neznáma. Jak tak šla, viděla, že všechno kolem ní je veliké a Amálka začala litovat, že nezůstala ve své krabici. Začalo se stmívat a ona byla velmi unavená. Schovala se v dutině blízkého stromu, přikryla se a okamžitě usnula.

Ráno se lekla, měla nepříjemné probuzení. Za její zlaté vlásky ji z dutiny stromu tahal velký pták. „Co to děláš? Nech mě!“ křičela na ošklivého ptáka. Ale ten ji pořád tahal za vlásky, držela se vší silou, ale ta už jí docházela. Najednou ji napadlo, aby po něm hodila své lesklé zrcátko. Pták se lekl svého odrazu a s křikem odlétl. Amálka se celá rozklepala. „Už toho výletu mám dost,“ řekla si.

Po tomto zážitku zjistila, že je pro ni svět moc nebezpečný. Proto se rozhodla, že se vrátí zpět do krabice mezi hračky, kde ji vlastně vůbec nic nechybělo.

Dominik Tomík, 6. B

NEZVANÝ HOST

Melisa je 17 ti letá dívka, která žije se svou adoptivní matkou a nevlastní sestrou. Melisa nikdy dlouho u žádné adoptivní rodiny nevydržela, protože s nimi nevycházela. Zde to nebylo jinak.

Její rodiče zemřeli při autonehodě, když byla ještě hodně malá. Žádné příbuzné neměla, tedy alespoň o nich nevěděla. Jednoho dne za ní přišla nevlastní sestra a povídá: „Jak to, že jsi byla včera ve městě, když si měla mít hodinu klavíru?“ Melisa jen udiveně koukala a nechápala. Nebylo to však poprvé, co si ji někdo s někým spletl. Rozhodla se tomu přijít na kloub.

Všude po městě rozvěsila letáčky se svou fotografií a pak už jen čekala, co se bude dít. Po týdnu jí konečně přišla zpráva, když rozklikla profil, údivem otevřela pus. Spatřila dívku, která byla úplně stejná jako ona. Ohromením vykřikla: „Panebože! Já mám sestru! Já mám dvojče!“ Ihned ji kontaktovala a s dívkou si začala dopisovat. Domluvily se, že se na konci týdne sejdou. Melisa byla nadšená, ale zároveň se bála.

Nadešel den setkání. Melisa čeká na smluveném místě, ale dívka nikde. Zkoušela jí psát i volat, ale bez odpovědi. Rozhodla se zajet přímo k ní domů. Když vystoupila z autobusu, zůstala překvapením stát. Nacházela se v ulici, o které se jí zdálo ve snu. Došla k domu a zazvonila. Dveře se otevřely a tam stála žena, která vykřikla: „Zlatíčko, kde se tu bereš? Měla jsi autonehodu, máš ležet v nemocnici.“ A paní se rozbřečela. Když se obě uklidnily, Melisa jí vše vysvětlila a obě hned vyrazily do nemocnice.

Jakmile Melisa spatřila svou sestru a jejich oči se setkaly, bylo to jako dívat se do zrcadla. Obě věděly, že se už nerozloučí. Adoptivní matka dívky se rozhodla adoptovat i Melisu, aby byly holky spolu jako pravé sestry. Melisa si rozuměla s celou novou rodinou a byla konečně šťastná.

Nikola Houžvičková, 9. A

BYL TO TAKOVÝ NORMÁLNÍ DEN

Jednoho krásného zimního rána jsem se probudil do nevšedního dne, začal stejně jako vždy. Po velké přípravě do školy na mě čekala dlouhá cesta do říše vzdělávání. Ale má cesta si pro mě přichystala nečekané dobrodružství.

Procházel jsem zrovna kolem lesa, když v tom jsem zaslechl sténové zvuky. Po těle se mi rozlil pot jako déšť po stéble trávy. Ten zvuk se začal zesilovat a přibližovat.

Z nedalekého křoví vyběhl uječený zraněný pejsek. Vzal jsem ho do své náruče a donesl našemu panu zvěrolékaři, který si pejsánka ode mě vzal a ošetřil ho. Za chvíli za mnou veterinář přišel a povídá: „Toho tuláka známe, jmenuje se Kubík. Jeho pán na něho nedává moc pozor. Už je to potřetí během měsíce, co ho někdo našel a donesl.“

„Jakmile tato slova prošla přes má ušiska až do mé hlavy, vzal jsem telefon a volal mému tatškovi. Do školy jsem se dostal pozdě, skoro na konci vyučování. Ale nelámal jsem si s tím hlavu.“

Do týdne jsme podali na majitele Kubíčka, který byl teď u svého zlého pána, trestní oznámení o týrání zvířat. Nakonec jsme si toho rozkošně kouzelného Kubajse vzali k sobě domů a jeho, teď už bývalý páníček, dostal od soudu vysokou pokutu.

Ze začátku s naším novým členem rodiny byl problém, protože už máme dvě chundelaté kočky. Ale naučili se spolu vycházet. Jsem moc rád, že vše dobře dopadlo.

Vojtěch Široký, 9. A

ROBINSON

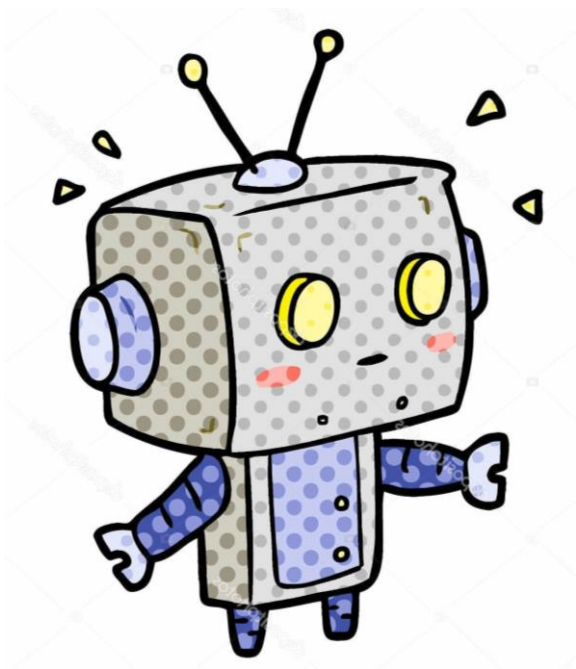
Všechno to začalo v lednu ve vesnici Kradlov. Bylo sychravo a silně foukal vítr. Toho dne většina obyvatel seděla doma u kamen, jen jedna malá holčička s plyšovým medvídkem se potulovala venku. Třásla se zimou a nevěděla, kam má jít. Šla a šla, až zašla do lesa, který se rozprostíral za vesnicí.

V dálce spatřila světýlko. Najednou vítr utichl a světlo začalo více zářit. Holčička se za ním vydala. Našla tam malou chatičku s pootevřenými dveřmi. Když vešla dovnitř, uviděla bytost, která nevypadala jako člověk. Postava se najednou rozeběhla s mohutným řevem proti holčičce. Ta se tak vyděsila, že upustila svého milovaného plyšového medvídku, a utíkala z chaty ven. Venku se zastavila, otočila se a uviděla, že postava se zastavila, řev utichl a chata se celá rozsvítila. „Ale vždyť je to jenom robotická hračka,“ vydechla holčička úlevou. Z chaty se ozvalo: „Jsem robot Robinson, mě se nemusíš bát. Nic ti neudělám, mám děti rád. Zítra si přijď pro svého medvídku, budu se na tebe těšit.“

Druhý den ráno pospíchala holčička za robotem Robinsonem,

aby si s ním popovídala, ale také aby si vzala svého medvídku, neboť jí moc chyběl. Robinson už na ni čekal. Nakonec se holčička, medvídek a Robinson spřátelili a chatička se stala jejich tajným místem.

Etienne Kolářová, 6. B

KOUZELNÝ LES

U jedné vesnice byl obrovský temný les. Lidé z vesnice se do lesa báli chodit, protože se říkalo, že je začarovaný a že v něm žijí různé nestvůry.

Jednoho dne si několik odvážných chlapců řeklo: „Půjdeme se do lesa podívat a zjistíme, co se tam děje.“ Ostatní je od jejich záměru zrazovali, ale oni si to nenechali vymluvit a vyrazili do lesa. Cestou potkali stařečka, ptali se ho, jestli neví, proč je les začarovaný. „Já vám povím příběh,“ řekl stařeček. „Lidé z vesnice často chodili do lesa, a jen tak pro zábavu zabíjeli zvěř. To se nelíbilo hajnému, nevěděl, co s tím má dělat. Tak se rozhodl, že půjde za místní čarodějnici. Čarodějnice se rozzlobila, řekla kouzelné zaříkadlo a les začarovala. Od té doby, kdo vstoupí do lesa, okamžitě zkamení.“ Chlapci se ptali stařečka, jak se mohou dostat k čarodějnici, aby ji přesvědčili, aby odvolala své kouzlo. Stařec řekl: „Znám zaklínadlo, které vás uchrání, abyste nezkameněli, jinak vám pomoci nemohu.“ Chlapci velice děkovali. Stařec vyslovil zaklínadlo a chlapci vešli do začarovaného lesa.

Když našli čarodějnici, všechno jí vysvětlili, omluvili se jí a slíbili, že lidé budou chodit do lesa pouze sbírat borůvky, dříví a lovit zvěř budou jen, když budou mít hlad. Čarodějnice to vyslechla, viděla, že to myslí upřímně, a smílovala se.

Les zůstal začarovaný jenom pro toho, kdo udělal něco nehezkého, pak se proměnil v kámen.

Miroslav Kočí, 6. B